

Předmět: Filozofie náboženské výchovy

Jméno studenta: Marie Jiroušková

Ročník: III., Obor: pastorační a sociální práce, Forma studia: kombinovaná

Téma: Praxe vedení ke křesťanskému myšlení dětí a mládeže v Apoštolské církvi, ve společenství Církve bez hranic

Úvodem

V níže uvedeném textu bych se ráda věnovala tématu vedení ke křesťanskému myšlení a jednání dětí a mládeže v naší církvi. Termín „vedení ke křesťanskému myšlení a jednání“ jsem zvolila úmyslně. Tuším každý „zdravý“ křesťan, i když je opět diskutabilní, kdo je zdravým křesťanem, by se mnou jistě souhlasil v tom, že nechce, stejně tak jako já, své děti vychovávat přímo k náboženství. Náboženství je obecně **pro mě** (nerada bych se zde věnovala přímo zkoumání významu slova náboženství obecně) příliš neosobní, cizí a nic neříkající. Jako člověk původně ještě nevěřící (ze světa), jsem si pod ním vždy představovala především souhrn různých náboženských rituálů a s tím nutně spojené veškeré aktivity, které probíhají zásadně v kostele. Dnes vím, jak praxe mnoha různých církví, především těch letničních či charismatických může být zcela různorodá.

Ovšem každopádně, ani kdybych chtěla, tak se v případě, že dávám světu veřejně najevo, že jsem křesťan, pod náboženství nemůžu schovat. Nestačí tradiční víra mých předků ani křest ve věku miminka. Nic víc, než svědectví mého vlastního života nemůže další lidi přesvědčit o tom, že způsob mého života je přinejmenším zajímavý i pro ně. A pro děti a mládež toto platí myslím dvojnásob.

Církev bez hranic aneb stručně kdo jsme

Jsem členkou Církve bez hranic – sbor Chomutov, konkrétně stanice Teplice, která spadá, jakožto společenství, pod Apoštolskou církev. Samostatně se společenství Církve bez hranic objevila v roce 1996 v Chomutově a byla založena Stanislavem Bubíkem. V naší stanici je asi 20 aktivních členů církve a dalších min. 20 nečlenů. Jde tedy zatím o poměrně malé společenství.

¹„Apoštolská církev jako taková patří mezi evangelikální církve. Z hlediska věrouky a praxe se řadí k letničnímu hnutí. Za měřítko víry a křesťanského života přijímá Písmo svaté jako jedinou věroučnou základnu. Boží slovo (mimo deutoronomických knih) se považuje za plně inspirované Duchem svatým, neomylné, v originálu bezchybné a přijímá jej za pravidlo pro křesťanský život a učení. Ohledně osoby Ježíše Krista Apoštolská církev vyznává, že Kristus je plně Bůh a člověk, který se narodil z panny Marie a svým zrozením se pokořil, aby naplnil

---

¹ <http://apostolskacirkev.cz/cemu-verime/verouka>

Boží dokonalou vůli - záchranu člověka. Přišel na svět, aby nám zjevil Boha Otce, ukázal nám cestu spasení a vzal naše hříchy na sebe, zlomil moc satana a osvobodil nás z moci smrti a hříchu. Zemřel na kříži a vstal z mrtvých, aby ospravedlnil všechny, kdo v něho věří. Nyní se Kristus přimlouvá, zachraňuje, křtí Duchem svatým, udílí služebnosti, vládne nad celou církví skrze Ducha svatého, Boží slovo a duchovní správce.

Termínu spasení se rozumí tak, že všichni zhřešili a odvrátili se od Boha. Nedokonalý člověk se nemůže sám spasit. Potřebuje činit pokání ze svých hříchů a uvěřit v Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Ti, kdo jsou způsobilí věřit a vyznávat svou víru v Ježíše Krista jako Božího syna, Pána a Spasitele, jsou podle učení Ježíše Krista a apoštolů křtěni ponořením.

Pojem církev je chápán jako společenství všech vpravdě znovuzrozených věřících, kteří žijí pod autoritou Ježíše Krista a jsou spojeni Duchem svatým a Božím slovem. Křest ve vodě a Večeře Páně jsou dva hlavní obřady církve. Pokud jde o vztah k jiným církvím, považuje AC ty, kteří uvěřili v Ježíše Krista, prožili odpuštění hříchů a jsou následovníky Ježíše, za Kristovu církev, tedy za své bratry a sestry. „

Služba dětem v Církvi bez hranic

Práci s dětmi v našem sboru přímo nenazýváme katechezí, i když v širším slova smyslu o ni vlastně samozřejmě jde. Službu dětem u nás máme nastavenou tak, že Ježíš nás povolal, abychom hlásali evangelium všem lidem tak, aby ho každý člověk slyšel. To znamená i děti. Všichni lidé bez rozdílu věku jsou bez Ježíše ztracené, potřebují pomoc nalézt svoji cestu k Ježíši.

Kdo dětem slouží?

Máme tým služebníků, kde každý můžeme nabídnout své přirozené dovednosti a charisma a kde každý vnímá, že si ho Bůh chce svým osobitým způsobem použít ke službě dětem. Zpravidla slouží ten, kdo projeví zájem, kdo vnímá, že je Bohem k této službě veden a zároveň má své vlastní děti. Na služebníka není kladen žádný zvláštní nárok na vzdělání, ovšem ve službě máme několik lidí, kteří jsou i „ve světě“ povoláním učitelé a jedna paní má jak praxi učitele na střední škole, tak nyní také teologické vzdělání. Člověk, který slouží v besídce, by měl mít ty správné předpoklady jako je trpělivost, spolehlivost, kreativita a zodpovědnost. (Píše se to hezky, ideální podoba služebníka je jasná, ale horší je opravdového služebníka skutečně mít. Zde se projevuje například potíže s tím, že do sboru dochází poměrně hodně lidí, ovšem pouze malá část z nich jsou členové sboru a lidé skutečně toužící po nějaké, jakékoliv službě. Zajímalo by mě, jestli tuhle záležitost řeší i v jiných sborech, ale obávám se, že to bude jistě dost podobné.)

Dále pak každý služebník se může vzdělávat jak na internetu, tak na různých seminářích. Povoláním učitelem v biblickém slova smyslu viz: 1.Korintským 12:28 (*Bůh v církvi ustanovil jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele, potom zázraky, dary uzdravování, pomocné služby, vedení a různé druhy jazyků.*) je pro nás starší sboru, který vede naši stanici, my mu říkáme pastor nebo kazatel, i když to není jeho oficiální status.

Cíle služby?

Heslo Církve bez hranic obecně je „Budujeme mosty mezi lidmi a Bohem vzájemně“. To heslo vychází z Matouše 28, 18-20 *Ježíš k nim přistoupil a řekl: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte. Získávejte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa."*

Naše služba dětem si klade 3 základní cíle a to:

- 1) **Každé dítě, které nám Pán svěří do péče, se má dozvědět, že ho Bůh miluje. Dále, kdo je Ježíš a že díky jeho smrti může patřit Bohu, pokud přijme Ježíšovu oběť i pro sebe.** To je most, přes který pomáháme nejen dětem přejít k Bohu.
- 2) **Osvojit v dítěti to, co Ježíš učil.** A to svou péčí a především osobním příkladem. Učíme je budovat si osobní vztah s Ježíšem spojený s praktickým životem.
- 3) **Nejvyšší cíl je pak získávání a budování pokorných učedníků.** Snažíme se pomáhat dětem a učit je, jak o svou víru pečovat, rozvíjet ji a předávat ji dál.

Chceme vytvořit takové prostředí a program, kde děti budou získávat odpovědi na svoje otázky. Chceme je učit modlitbě, seznamovat je s Biblií. To vše s ohledem na jejich věk, osobní možnosti. V programu jsou i zahrnuty pohybové aktivity, protože si uvědomuje, jak je pohyb pro děti velmi důležitý a nechceme, aby musely další hodiny sedět vzorně v lavici. Chtěli bychom, aby se naše děti dokázaly orientovat mezi nevěřícími lidmi a v okolním světě a to tak, aby jednoduše nesplynuly s davem, rádi bychom, aby děti byly připravené na zklamání, na úspěchy i neúspěchy a v neposlední řadě, aby dokázali dobře rozeznávat pravdu od lži.

Domnívám se, že více není třeba rozebírat ideální podobu služby dětem a mládeži, na to má předpokládám každý sbor své ověřené manuály, co je ovšem zajímavé sledovat či sdílet, tak jsou programové náplně, výsledky, problémy, překážky či nejasnosti s touto službou spojené. Řešení takových otázek by mohlo napomoci všem.

Otázky se službou spojené „u nás“

Úmyslně jsem výše psala, co chceme, protože jen na dětech je nakonec vidět, zda se nám toto daří. V posledních měsících se v naší službě děla spousta změn a to sebou neslo jistou potřebu odvahy a kreativity. Například díky tomu, že začalo chodit během krátké doby spousta nových lidí, tak přibyla i řada nových dětí. Bylo třeba děti rozdělit na menší a na mládežníky, kdy věková hranice k tomu, aby někdo mohl být mládežníkem je 12 let. S menšími dětmi potíže není. Ty dokážou být spolu i ve větší skupině, naopak se stávají kamarády, jsou rády, že mohou soupeřit a hrát spolu hry. I dospělí služebníci jsou s malými dětmi spokojeni.

Nikdo z naší služby však nebyl připraven na větší počet mládežníků, než tři. Přesto se služba začala realizovat a po několika týdnech k nám začali dokonce chodit mládežníci z jiných místních sborů, protože i tam řešily např. zcela chybějící službu pro jejich mladé. Pravděpodobně i úspěšnost služby byla důvodem, pro který k nám začali chodit mládežníci odjinud. Co jsme ale zjistili, když setkávání s mládeží začalo? Vznikly situace, které nejsou ošetřeny v žádném manuálu a ani na ně neexistuje jednoznačné řešení. Tak například:

- 1) **Obsahová podoba setkávání.** Existuje celá řada knih, brožur a především internetových webů jednotlivých církví, kde je vše prezentováno velmi podrobně. K tomuto nemáme žádný vyhraněný směr, využíváme různých dostupných materiálů. Jako oblíbený se jeví např. Exit 316. Jednoduše je pro mládežníky velmi lákavá forma především filmové projekce, a proto na setkání v tomto programu mladí chodí pravidelně. Ostatně proto ten materiál také vznikl 😊.
- 2) **Někteří mládežníci se účastní setkávání mládežníků proto, že to mají nařízené od svých rodičů.** Docházka na mládež je záležitostí, která je nejspíš všude aktuální a nevím o tom, že by někde byla striktně povinná pro všechny. (Otázka by potom musela být i kdo jsou

všichni? Jenom děti členů nebo všechny děti?) Zde je pak naprosto jednoznačně vidět rozdíl u mládežníků, kteří skutečně již vydali svůj život Pánu Ježíši a mezi všemi ostatními. Ti, co svůj život ještě nevydali, tak ti nemají příliš velkou motivaci, zájem o řízená setkávání a Boží slovo není ve středu jejich zájmu, v takovém případě zcela pochopitelně. Naproti tomu znovuzrození mládežníci jsou za setkávání rádi. Mají zájem, vymýšlí zábavný program (vždy jeden z nich každé setkání), ale hlavně mají řadu otázek. Je pak pro každého služebníka těžké skloubit smysluplnou náplň setkání pro obě tyto v podstatě nesourodé skupiny. Takže co to znamená? Na druhou stranu je holý nesmysl náplň nějak přizpůsobovat dle toho kdo zrovna přijde. Spoléháme se tedy na Pána, že si ten společný čas použije. Věříme, že zkušenosti již mladých dospělých, kteří před pár lety byli ve stejné situaci, nakonec budou mít i ti naši mládežníci. Zkušenost těch dospělých, kterých jsme se doptávali, je totiž taková, že i když se kdysi na setkání mládežníků nudili nebo se jim pokaždé nechtělo, tak dnes mohou říci, že to v nich jistě něco dobrého zanechalo. A budování vztahů mezi mládežníky při jakémkoliv setkání je také nesporné. Rozhodli jsme se tedy tuto situaci řešit nějakým nenásilným způsobem a v podstatě se nenuceně ztotožňujeme s postojem toho kterého rodiče.

- 3) Další zkušenost, se kterou jsme se setkali a nevěděli si zprvu zcela rady, bylo: jedna již třináctiletá slečna začala na mládež chodit v doprovodu své maminky. Maminka se zúčastnila celého setkání a zapojovala se i do programu, např. do soutěží. Zprvu jsme měli dojem, že je to poněkud zvláštní. Vypadalo to, že maminka musí svou dceru za každou cenu doprovodit všude. Ve výsledku se ukázalo, že má obavy ze způsobu vedení služby, protože služebnice osobně neznala. Po několika setkáních a domluvě, že dceru zavezeme po skončení domů, ji nechala docházet samotnou. K tomuto také nemáme vyhraněný přístup, ovšem upřednostňujeme domluvu předem s uvedením důvodů, proč je třeba doprovodu apod.
- 4) Poslední věc, která je občas znát na setkávání mládeže, tak je také různé věkové rozhraní mládežníků. Je rozdíl vymýšlet program pro dvanáctileté a pro šestnáctileté mládežníky. Toto jsme prozatím vyřešili tím, že na každé setkání chodí minimálně dva dospělí služebníci. To proto, aby se případně mohli každý zvlášť věnovat mládežníkům bližší věkové kategorie. Zatím se nám to osvědčilo.

Závěrem

Je v podstatě potěšující, že otázky, které vyvstávají při samotném setkávání, tak nemají příliš složitá řešení. Připomíná mi to fungování sociálních služeb a jejich standardů. Myslím, že není od věci si i takové situace zapisovat včetně jejich řešení a tvořit si tedy i v církvi něco jako standardy kvality. Myslím si to hlavně proto, že se „tedy u nás určitě“, ve sboru točí poměrně dost lidí a některé záležitosti se neustále opakují. Zdaleka tedy nestačí jen manuál vedení tohoto typu služby a zdroje inspirace k obsahům. Může to ušetřit spoustu času, energie i námahy potřebné k vy-komunikování potřebného. Toto je můj názor a postřeh. Nic by se nemělo stát překážkou ve službě dětem a mládeži a to třeba, i kdybychom měli sloužit jen jedinému dítěti. Poctivý přístup, služebnice, i rychlá řešení si jistě také Pán umí použít. Vzhůru tedy do služby!